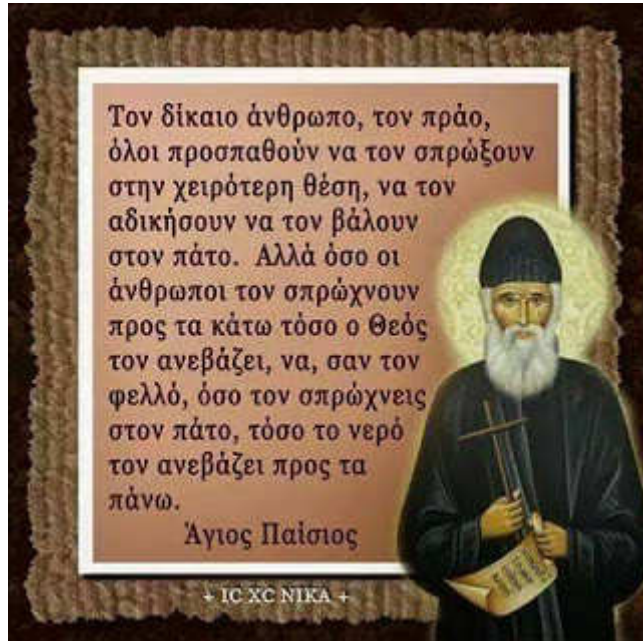

Όταν αδικούμαστε, πώς πρέπει να αντιμετωπίζουμε την αδικία που γίνεται σε βάρος μας;

 orthodoxesanazitiseis1.blogspot.com/2018/02/blog-post.html

Όταν αδικούμαστε, πώς πρέπει να αντιμετωπίζουμε την αδικία που γίνεται σε βάρος μας; Να διεκδικούμε το δίκαιό μας; Να παραιτούμαστε από αυτό; Να μιλούμε; Να σιωπούμε; Να κάνουμε κάτι άλλο;

Βεβαίως δεν είναι ίδιες όλες οι περιπτώσεις, ούτε αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο από όλους τους ανθρώπους. Κάποιοι διεκδικούν το δίκαιό τους ακολουθώντας τη δικαστική οδό. Κάνουν χρήση ενός νομίμου δικαιώματός τους που δεν τους απαγορεύει ούτε η Πολιτεία ούτε ο νόμος του Θεού να το χρησιμοποιήσουν. Αλλά και κανείς δεν τους υποχρεώνει να κάνουν χρήση αυτού του δικαιώματος. Αν θέλουν να το χρησιμοποιήσουν, το χρησιμοποιούν. Αν δεν θέλουν, δεν το χρησιμοποιούν. Υπάρχουν περιπτώσεις που η δικαστική οδός είναι μονόδρομος. Ιδίως όταν αδικούνται η σύζυγος ή ο σύζυγος, τα παιδιά μας, το ποίμνιο της Εκκλησίας, η Πατρίδα μας, οφείλουμε να προστατεύουμε το κύρος και την υπόληψή τους. Αλλά όταν αδικούμαστε σε προσωπικό επίπεδο, η δικαστική οδός δεν είναι πάντοτε η καλύτερη λύση. Είναι ήττημά μας και μόνο το γεγονός ότι φθάνουμε στα δικαστήρια για να επιλύσουμε τις διαφορές μας. Γιατί δεν προτιμάτε να είστε αδικημένοι; Γιατί δεν προτιμάτε να ζημιώνεστε; ρωτάει ο Απόστολος Παύλος τους Κορινθίους (Α΄ Κορ. ζ΄ 7 -8).

Κάποιοι άλλοι θυμώνουν, οργίζονται, τaráσσονται, θίγονται και προσβάλλονται, όταν αδικούνται. Βρίσκονται σε διαρκή ταραχή και σύγχυση. Δεν τους χωράει ο τόπος. Μοιάζουν σαν πληγωμένα λιοντάρια που πνέουν μένεα. Γιατί με προσέβαλε, γιατί τραυμάτισε την υπόληψή μου, γιατί έθιξε την αξιοπρέπειά μου, γιατί με ταπείνωσε! Μερικοί πικραίνονται βαθύτατα, γίνονται κακόκεφοι, λυπούνται υπερβολικά και λιώνουν από τη θλίψη!

Ορισμένοι γκρινιάζουν, παραπονούνται, διαμαρτύρονται, σχολιάζουν, κατακρίνουν, ζητούν ευκαιρώς – ακαίρωσ την αποκατάσταση του δικαίου.

Αλλά υπάρχουν και άλλοι που υπομένουν με καρτερία την αδικία, αναθέτοντας στον Θεό τη λύση του προβλήματος. Δεν προσπαθούν από μόνοι τους να βρουν το δίκαιό τους. Περιμένουν να τους δικαιώσει ο δίκαιος Κριτής.

Αυτή η τελευταία αντιμετώπιση είναι η δυσκολότερη απ' όλες, αλλά και η καλύτερη. Είναι δυσκολότερη, διότι καλούμαστε εκ προοιμίου να κάνουμε θυσία. Να παραιτηθούμε εθελουσίως από νόμιμο δικαίωμά μας. Επίσης, είναι δυσκολότερη, διότι αναλαμβάνουμε να σηκώσουμε εκουσίως έναν βαρύ σταυρό, τον σταυρό του παραγκωνισμού και της απορρίψεως εκ μέρους των συνανθρώπων μας. Το να αδικείται κανείς και να μακροθυμεί

είναι δυσκατόρθωτη αρετή και χρειάζεται πολύ μεγάλος αγώνας για να την αποκτήσουμε. «Ω πώς δυσκατόρθωτος εστίν η τοιαύτη αρετή!»! παρατηρεί ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος.

Αλλά «και πόσην δόξαν κέκτηται παρά τω Θεώ! Διότι ελκύει σαν μαγνήτης τη Χάρη του Θεού περισσότερο από κάθε άλλη αντιμετώπιση. «Τούτο χάρις», αυτή η αντιμετώπιση της αδικίας προσελκύει την εύνοια του Θεού.

Έχουν οι πιστοί την αγαθή συνείδηση ότι ο Θεός ευαρεστείται, όταν πάσχουν αδικώς και υπομένουν με καρτερία την αδικία. Τι αξία θα είχε, γράφει ο πρωτοκορυφαίος Απόστολος Πέτρος, αν υπομένατε βασανισμούς για κάτι κακό που πράξατε; Αν όμως πράττετε το καλό και οι άνθρωποι σας αδικούν και παρ' όλα αυτά υπομένετε με καρτερία την αδικία, τότε έχετε την ευλογία του Θεού (Α' Πέτρ. β' 19 – 21).

Πράγματι. Αν πάσχουμε για κάτι κακό που κάναμε, δικαίως υποφέρουμε. «Άξια ων επράξαμεν απολαμβάνομεν (Λουκ. Κκγ' 41). Αν όμως πάσχουμε αδικώς και εμπιστευόμαστε τη ζωή μας στον Θεό, τρόπον τινά τον επιλέγουμε ως «δικηγόρο» μας, Του αναθέτουμε να «εκδικάσει» Αυτός την υπόθεσή μας με τη βεβαιότητα ότι όχι απλώς θα ενδιαφερθεί για μας, αλλά και θα δώσει την καλύτερη λύση στο πρόβλημά μας (Α' Κορ. ι' 13).

Γιατί βιαζόμαστε να μιλήσουμε; Δεν είναι καλύτερα να μιλήσει για μας ο Θεός; Αν μιλήσει ο Θεός, κανείς δεν θα Του αντιλέξει. Αν μας δικαιώσει ο Θεός, κανείς δεν θα προσβάλει την απόφασή Του. Η δικαίωσή μας από τον Θεό είναι η καλύτερη αποκατάσταση του δικαίου και η μεγαλύτερη δόξα μας.

Όποιος πιστός σηκώνει με χαρά σταυρό αδικίας, ενώ έχει επιχειρήματα να ζητήσει το δίκιο του, δέχεται θεϊκή παράκληση για τη μεγάλη πίστη που έχει στον Θεό. Επίσης, προοδεύει πνευματικά και φθάνει στην ηθική τελείωση. «Ούτος προς την τελείωσιν κατήντησε και υπό των αγίων Αγγέλων θαυμάζεται» (Ισαάκ Σύρου, Ασκητικά, Λόγος Ε'). Ο αγωνοθέτης Χριστός του ετοιμάζει στεφάνι.

Πηγή:

